

Abstrakt

Tato práce se zabývá tvary třetí osoby imperativu v několika starých indoevropských jazycích.

Imperativ patří k mezijazykově nejrozšířenějším slovesným způsobům a používá se k vyjadřování direktivů. Nejrozšířenějším tvarem imperativu v jazycích světa je tvar druhé osoby. Nicméně mnoho jazyků může vyjadřovat i jiné osoby, a to buď paradigmaticky, nebo pomocí perifrastických konstrukcí. Praindoevropština měla paradigmatické formy imperativu ve třetí osobě a mnoho jazyků, které se z ní vyvinuly, je zachovalo.

Tvarům imperativu ve třetí osobě se obvykle nevěnuje tolik pozornosti jako jejich protějškům ve druhé osobě. Tato práce se proto snaží zaplnit existující mezeru a podrobně analyzovat paradigmatické tvary třetí osoby imperativu ve vybraných starých indoevropských jazycích.

Analýzou a srovnáním zmíněných tvarů si tato práce klade za cíl osvětlit, jak imperativy třetí osoby zapadají do slovesného systému praindoevropštiny a jejich potomků, a najít společné rysy a rozdíly ve vývoji těchto tvarů ve vybraných jazycích.

Klíčová slova

Morfologie, imperativ, indoevropské jazyky